

Pròleg

Cadascú veu el món des de la seua finestra. I la finestra de Josep Mascarell, oberta de bat a bat, en mig del cor, està emmarcada per ingènues vegetacions de jardineria casolana, familiar, plantes enfiladisses que florixen campàcules blaves entre la verdor de les fulles de formes cordials i que tremolen, a voltes, al vent de les alegries.

I aquesta dualitat de colors —el verd i el blau— d'on neixen i en s'arreceren els seus poemes, donen títol al llibre, a aquest aplec de poemes que avui, en la creixent embranzida de les nostres lletres posen a les mans dels lectors que fruïxen de la poèsia valenciana que ja comença 'a produir nous matisos eixamplant, diversificant, els variats aspectes de la sensibilitat poètica moderna.

Ei verd és un color fresc de planta tendra, viva, jove, que creix... Es el color de l'esperança, el color que assenyala el present, el futur. Els poemes d'aquesta secció del llibre de Mascarell ens parlen dels seus fills, de la filleta que sembla baixada al món, des del cel, amb els raigs de la lluna; del fill, que és un empelt en la soca vella del matrimoni...

El blau és un color calent, d'altitud de cel, de pregonesa de mar, de llunyania d'horitzó... Es el color de les il·lusions, el color que simbolisa els records, el passat. En aquesta secció del llibre, els poemes diuen coses de la infantesa i de la pubertat del poeta; poemes de la vida passada que s'enyora no obstant la tragèdia, entre inconscient i sentida, de la pèrdua de la mare. Entre els jocs

d'aquella tarda . . . és un dels poemes més carregats de sensibilitat que hi ha al volum, explicada senzillament, sense petulància ni encarcarament, on s'anivellen sentiment i infantilisme ingenu.

Hi ha poemes curulls de verd i de blau, bellament conjugats els colors. Des del blau deluït de les escleròtiques dels nens, al blau amoratat de la passió cordial, i des del verd groguissó del bri que neix fins el verd del xiprer secular, tots els matisos tenen llur expressió: criatures, estreles, flors, herbes, somriures, càntics d'amor i fins alguna mostra de religiositat pregona, sense espectacularitats ni superfluitats.

I humor. Déiem que les fulles que guarnixen la finestra des d'on el poeta esguarda el món, tremolen alegrement al buf de l'airet. Diguem ara que la brisa que mou les fulles cordials vénen de l'interior del poeta: és l'humor. Perquè el goig de viure, la satisfacció d'haver naixcut, el gust per la vida, l'ànsia de perdurabilitat —bé literària, bé de tipus religiós (místic o teològic)— mou el cor a l'alegria. I el poeta riu, com riuen els homes, francament, però sense cap manera d'estridència, veient els aspectes còmics de la vida vora els aspectes seriosos, transcendents, del dolor i de l'angúnia.

Estudiant el llenguatge de Josep Mascarell podem adonar-nos de mots i de maneres de dir de les comarques alacantines. Es que ell, ciutadà avui, ha vingut a l'urbs des de les terres del sud, una mica massa apartades del nostre corrent literari. I estudiant-li l'ofici, la tècnica, veiem que és ben variada en metres i rimes i que de tant en tant les imatges fresques, noves i valentes situen el poeta entre els millors de les actuals escoles valencianès.

CARLES SALVADOR